

KÍGYÓtér

kígyóTÉR

„Jézus nem akarja, hogy napsugár legyek.”
(The Vaselines)

Apám bibliájának első dogmája így szólna: ne beszélj a szexről, inkább szerezz egy kurvát! Erre gondolkodok Jolán öncélú sztorizgatásainak közepette, aki arról tart nekünk kiselőadást, hogy mennyire szánalmasak a szülei, majd a többi haverom is rákontrázik, hogy az ő szülei meg még ennél is szánalmasabbak, és tőlem is azt várják, hogy erre építsek egy még betegebb történetet, amitől meg aztán végképp mindenki lehidál.

Én meg persze jó kisfiúként teljesítem a közösség elvárásait.

Anyám bigott katolikus és hivatásos közhelygyáros volt, akiről sokat elárul, hogy a pozitív gondolatok híveként mindig mindent jónak akart látni. Komolyan bízott abban, hogy ezek az energiabiszbaszok határozzák meg az életünket, és ezért olyankor mondott, hogy ez a világ, amiben élünk, csodálatos, és napi szinten motivációs meg ilyen szentírásos idézetekkel tömte a fejem. Például, adj hálát az Úrnak, meg ilyen szarokkal. El tudod képzelni. Kár, hogy a frázisokért nem jár Nobel-díj...

A fater személyisége meg tökéletesen kifejezhető azzal, hogy állítása szerint a nők bohókásak... Érted? Bohókásak.

Szóval ez annyit jelent, hogy Jolán ha most kérdezné, azt mondanám: az én szüleim voltak a semmitmondás akadémikusai. Ezt bizonyára értékelné. De már nem fogja, mert meghalt. Valami nemi betegség végzett vele, évtizedekkel ezelőtt.

Ez is tipikus példája volt azoknak a régi párbeszédeknek, amelyek a fejemben zajlanak. Valószínűleg kattant vagyok.

Mindenesetre gyakran elbeszélgetek magammal magamról.

Talán ez is a maszturbálás egy formája...

A közhelyes családomnak köszönhetően a gyerekkorom „tökéletesen” telt. Egy jóra való, introvertált szerencsétlen, gombafrizurás seggfej voltam, aki focista akart lenni. Egy

olyan kis pöcs, akinek még akkor se állt volna fel a farka, ha szüksége lett volna rá. És nem a hollywoodi értelemben voltam nyomi gyerek, hanem igazi, folyamatosan prédikáló béna, akiből soha nem lesz normális fazon... Pedig milyen jó sportember lettem volna: kockahassal, szuper csukákkal, napbarnított testtel. Egy igazi világsztár. Akit imádnak a nők.

Már gyerekkoromban jellemző volt rám, hogy mindig valami másra vágytam. Valami újra. Új emberekre, új utcákra, új nőkre. Ez a változáskényszer jutott osztályrészemül. Magamból is mindannyiszor újat akartam. Erről is a nők tehetnek...

Apám most nyilván azt állítaná, hogy egy jó dugás erejéig bárkiből lehet igazi.

Talán ő is megváltozott. De erről egyelőre nem szeretnék beszélni...

Szóval képzelheted, hogy évekig mennyire nem voltam a nők kedvence, sőt mondok jobbat: rám se néztek. Az önostorozás ennek köszönhetően idővel beivódik az ember szokásrendszerébe, amitől gyakorlati értelemben is megbolondul...

Apám most erre azt mondaná, hogy nem véletlen, hogy a nő a bordánkából lett öszszegyűrva.

De tényleg. Képzeld el, ha az egyik kezünket kellett volna rájuk áldozni.

A nyomorék férfiak adámcsutkával. Az elfajzott és csonkolt családfenntartók.

Bár egy előnye biztosan lenne az egykezésnek: megoldaná a rejszolás és a seggtörlés dilemmáját...

Mondtam már, hogy keresztény neveltetést kaptam?

A katolikus erkölcsök szerinti élet érzélgössé, magányossá és impotenssé tett. Társkeresőkre regisztráltam, jópofa képeket készítettem, kedveskedni akartam, és hittem az Úrban, cserébe pedig szerencsétlen voltam és semmitmondó.

Kóválgásaim közepette pedig egyszer csak eljött a hollywoodi pillanat.

A közhelyes apám erre biztos azt mondaná, hogy az élet mindig tartogat magában meglepetéseket.

De boc. Tablettaidő van.

Mrs. Jones szerint azért kell tablettákat szednem, mert teljesen be vagyok csavarodva. És folyamatosan arról papol, hogy vigyázzak, mert nem szabad, hogy bármilyen értelemben is felizgassam magam. Lehet, hogy még nem mondtam, de egyébként kórházi kezelt vagyok, vagy valami ilyesmi. És állítólag most pont azt az időszakomat élem, amikor összevissza beszélek, hallucinálok, és néha túlságosan agresszív viselkedést tanúsítok, sőt mondok jobbat: még diagnózist is készítettem rólam ez a picca...

Nekem azonban lövésem sincs, hogy mit keresek itt valójában.

A doktornő évek óta itt sűrű-forog körülöttem, és egyvalamire azonban egészen biztosan nem emlékszik. Hogy lefeküdtünk kábé két évtizeddel ezelőtt. Sőt, azt sem tudja, hogy az egész intézet nőálmányát megfarkaltam.

És itt most nem túlzok.

Mindenre emlékszem, jó az arcmemóriám. Bár ez sem teljesen igaz...

Ezeket azonban nem közlöm vele. Tudod, az a bizonyos erkölcsi fölény...

Egy adag Biopanol. Két darab Neurol. Egy félre tört Ataralgin. A reggeli adag.

Az élet szép – mondaná erre anyám, ha látná, ahogy tömöm magamba a dilibogyókat.

És végképp nem ironikusan értené...

Szóval valami megváltozott, és sok-sok nővel volt dolgom. Kívülről-belülről ismerem mindegyiket. És ezt is apámnak köszönhetem.

A faterről sokat elárul az is, hogy szerinte a világ teremtésének legfontosabb kérdése, hogy vajon mit csinált Isten vasárnap, miközben pihent. Szerinte az ember ugyanis sok mindent tesz akkor, amikor épp nem csinál semmit. És valószínűleg így van ez a fentiekkel is. Ha már a képükre lettünk teremtvé.

Egyébként ő szintén fatökű volt. Már mint az apám. Nálunk ez, azt hiszem, családi vonás. Anyám mániás depressziója és pozitív motivációs idézetekbe, illetve antidepresszán-sokba vetett hite évekig megfosztotta az ősoimet a férfiaságától. Lelkileg kasztrálta őt. Ez költészeti értelemben képzavar, orvosi értelemben meg gyakorlatilag impotencia. Majd anyám egy nap gondolt egyet, és otthagyt minket. Egyszerűen lelépett. Új élet. Új emberek. Új világ. Ez is családi örökség.

Apám második dogmája szerint – amit anyám elhúzása után fogalmazott meg – akkor cserélj nőt, ha tudsz. És most bizonyára azzal érvelne, hogy társadalmunkban egyébként is minden jobbra cserélhető. Lecserélhető a mosópor, a számítógép, az ülőgarnitúra, a testünk, a bőrünk, de még a hajunk is. Nem is beszélve a tablettákon élő feleségről, és az alkoholista, elhízott férjéről.

Hát hogyan cserélnénk?

Apám is a fogyasztói társadalom mártír áldozata lett úgy, hogy közben Isten-né vált a számomra.

Anyám meg eltűnt, és azóta nem láttam. Vagyis egyszer igen – akkor is azzal jött, hogy az imái a pasijával meghallgatásra letek, meg hogy ez a fazon az ágyban egy isten –, de erről sem szeretnék még beszélni.

Furcsa, hogy ha az emberrel történik valami komoly, azonnal szabbaddá lesz. Miután anyám lelépett azzal a gazdagabb és jóképűbb, hosszú hajú faszival – akiről csak annyi volt meg, hogy sildes sapkát hordott, és állítólag kurva nagy hatalom volt a kezében –, apám egy ideig elég komolyan padlóra került.

Anyám erre azt mondaná, hogy semmi sem tud olyan keményet ütni, mint az élet.

A fater a szakítás után néhányszor megverette magát a muter pasijának angyalarcú testőreivel, majd hónapokra eltűnt. Senki sem találkozott vele.

Állítólag ivott, nőtt, és amerikai írókat olvasott.

Visszatérése után viszont igazi egyéniséggé nőtte ki magát. Életében először megfelelt az elvárásaimnak. Elérkezett a pillanat, amikor hasonlítani akartam rá.

– Kurvák ezek mind – szólt egy alkalommal a nőkről, miközben rágyújtott egy cigire –, és ez alól anyád se kivétel.

– Ha mindegyiket jól gerincre vágod majd – szólalt meg néhány alkalommal később –, megkezdted magasról leszarni a család melegét.

Ezt akkoriban még nem tudtam értelmezni.

– Jézusmária – mondaná erre anyám meglepődve, majd csendben keresztet vetne, és sűgva megjegyezné, hogy ne aggódjak, az élet szép...

A fater a szakítás után – leszámítva a pár hónapos „betegszabadságát” – minden nap apa-fia programot szervezett. Minden nap elvitt engem egy szórakozóhelyre, és minden éjjel befizetett nekem egy kurvát. Úgy jártuk az éjszakát, mint két magányos suttyó, miközben egész nap ontotta magából a bölcsességeit.

– Ne idegesítsd magad, ha először nem sikerül – hallom rekedtes hangját, amikor első alkalommal választottunk magunknak prostit az erre kiszabott kiskönyvecskéből. Kissé zavarban voltam. De ő, az én apukám, apucikám, megnyugtató. Azt mondta, ne aggódjak, a töketlenség a férfivá válás első lépése. Az impotencia leküzdése pedig annyi, mint kítaposni az utat az istenné válás felé. Mindezt azért mondta, mert tudta, hogy még szűz vagyok. Látta rajtam.

Szerinte az első sikeres aktus után minden punci csupán egy átmenetvé válik. Egy út a következőbe. Egyik a másik után. Az a sok ábránd, hogy egzisztenciát teremts a nem létező családod számára, egyszerűen lehullik rólad. A frusztráció megszűnik létezni. A neurotikus értelemben vett atomrobbanás káros sugarait lemossa rólad a sűrűn csöpögő ondóeső.

Már megint sikerült felizgatnom magam.

Egy adag Paretin. Fél adag Neurol. Egy fél Diazepam. Csak kétes esetekre.

Mrs. Jonest most biztosan boldoggá tenném. Ő meg cserébe elmebetegnek néz. Szexuális aberráció és disszociatív személyiségzavar – szerinte ez a diagnózisom.

Szóval apámmal minden este kurvázni jártunk.

Olyan volt, mintha fociztunk volna. Újra gyerekek érezhettem magam. Passzolgatuk egymásnak a nőket. Oda-vissza, és lőttünk, lőttünk és lőttünk. Apám, miután valamelyik este megkúrt egy vörös nőt – akikkel tényleg teljesen más –, újabb igazsággal állt elő: szerinte az első igazán féltékeny lény tuti, hogy a Sátán volt.

– Képzeld el – mondja –, annyi szűz picca angyal közül kibasszák ezt a szerencsétlent a mennyországból, és az egyetlen, igazi hús-vér muff, akit elsőként meglát, a pasijával lófrál a Paradicsomban... Hát nem kiábrándító?

– Mindenesetre – teszi hozzá – én nem lettem volna annyira kegyes, hogy meghívjam őket egy gyümölcsre...

És így ment ez nap nap után.

A kurvákkal az első alkalom meg tényleg nem volt sikeres.

Két nőt is kifizettünk – apám mindenből mindig kettőt akart, mint valami elbaszott Noé –, és álltam ott lankadt fasszal úgy, hogy nem is egy csaj várt a végkielégítésre.

„Tudod, közted meg az élet között az a különbség...” – hallottam tompán életem első prostijának félrészeg hangját. Meztelen testének látványa végképp nem mozgatta meg a fantáziámat.

Főként, hogy tudtam: minden este más rakja belé a farkát.

Mondom, túlérzékeny voltam, ami bizonyos értelemben az impotencia előcsarnoka.

– Tudod, közted meg az élet között az a különbség – ismétli meg a prosti felizgulva –, hogy az élet gyakran meg szokott baszni...

Hát ilyen volt az első élményem egy kuplerájban.

Egy elcseszett beszélgetés lankadt pénisszel.

Ezután az élmény után iszonyatos dughatnékom és lelkiismeretem-furdalásom támadt. Főként, mert nem sikerült, és főként, mert fizettünk érte...

– Rá se ránts – mondja apám, és kacsint. Majd hozzáteszi, hogy gondoljak bele, ha Isten tényleg a saját képére teremtette az embert, a világ kialakulásáig folyamatosan szexhiánya volt. És még azután is... mert apám szerint bizonyára Isten nem az a figura, aki megkúrja a teremtményeit. Inkább rájuk küldi a Szentlelket, a piszkos munka elvégzése érdekében. Ezt nevezem én erkölcsi alibizmusnak...

A nőekkel eltöltött második éjszaka lehetőségért egy új városba mentünk. Új emberek. Új élet. Új nők. Mondom, családi vonás.

Ez az éjszaka már sokkal sikeresebb volt, és hála Istennek, elég könnyen elfelejtettem az impotencia okozta negatív élményeket. Nem volt nehéz. Keményen dugva egy vörös menyecskét az ember jobb esetben nem a petyhüdt pöcsére asszociál. Apám szerint minden a határok átlépésével kezdődik.

A szüzességem elvesztésével átléptem egy határt, és tudom, hogy eléggé hülyén hangzik, de sikeresen bele is zúgtam a kurvámba. Apám viszont azonnal kijózanított:

– Ne feledd! – szólt rám. – Isten a szerelmet valószínűleg vasárnap este találta ki, és szinte biztos, hogy recskázott közben – egészítette ki mosolyogva, majd megint rágyújtott egy cigire, és én ezzel teljesen kiábrándultam. Ezután soha többé nem voltam szerelmes...

A harmadik alkalom az utcalányokkal szinte már tökéletesnek bizonyult. A teljes felátadás. Egy szőke, rövid hajú nővel dugtam úgy, ahogy szerettem volna. Mindenfajta pózban. Előlről. Hátról. Oldalról. Ő volt minden, amire esténként rejszoltam. Ő volt az éveken keresztül zajló magányos fantáziálások megtestesülése. Tudta nélkül ez a rövid

hajú csaj jelentette nekem Krisztus utolsó eljövételét. Elérkezett a megismerés: meguntam az örökös társkeresőket, és az örökös jópofiskodást. Meguntam, hogy mindig a legjobb arcomat mutassam.

Miközben szexeltünk, ráébredtem, hogy eddigi életem olyan volt, mint a tenger fenekén rothadó vízi hulladék, aki lebegve várja a megmentésére siető búvárokat. Apám erre azt mondaná, ha igazi életet akarsz, igazi halottnak kell érezned magad. A víz alatt megzöldülve azonban nem kezdhet új életet az ember.

– Már nem félsz a haláltól – súgja a fülembe apám.

– Már nem félek a haláltól – ismétlem meg. A nőm felnyög, elkezd reszketni, és a legkatartikusabb pillanatban elévez. Ezután apám vállveregetésére ocsúdok fel, aki gratulál az első biológiailag is sikeres teljesítményemhez, majd biccent, és halkán a fülembe súgja, hogy ne éljem bele magam. Ezután rágyújtva egy cigire hozzáteszi, hogy a kurváknak minden orgazmus csupán szakmai ártalom.

És egyszer csak belép Mrs. Jones.

– Hogy ityeg a fityeg, öreg úr? – kérdi.

Jól, mondom magamban, majd az emberiség történetének kezdetére gondolok, ahol az éden fáján lógó kígyó először a nőt hálózza be úgy, hogy hatalmat ígér neki. Majd a palijával együtt mindketten bekapják a horgot.

Mrs. Jones kiteszi elé a tablettáit, amit nekem kell bekapnom, és én is elérkezek a felismerésig: az „apuci” és az „a pun-ci” között nincs lényegi különbség.

Paralen. Bioparon és Nurophen. A reggeli adag.

– Kérdezhetek valamit, Mrs. Jones? – kérdem.

– Persze – válaszolja.

– Szent Péter vajon tudja, mi az a kapuzárás-pánik?

A hölgy nem válaszol, és még mielőtt bármit a szájába adnék, fogja magát és kimegy.

Egy nyeletnyi víz, és apám hangja szól a távolból:

– Tudtad, hogy minden egyes baszás csupán egy lépés a megtestesülés oltára felé? – kérdi, és én nem válaszolok.

A kellemes tabletták után az ember újra úszni kezd a nap-sugár alatt szárnyaló pillangók és égő csipkebokrok tömkelegében. Az ondóvirágok tavaszi illatfelhőjét felém fújja a kellemes, hűvös szél.

Ha meg kellene határozni apámat, akkor azt mondanám, hogy a szexuálpszichológia apostola volt. A kefélek Pétere. Aki háromszor élvez el, mire a kakas kukorékol.

Mrs. Jones közben újra belép, és rám mosolyog.

– Bevette? – kérdi.

Egy adag Paretin. Fél adag Neuro. Egy fél Diazepam.

Bólintok, és alig várom, hogy elmenjen. A falból közben újra előtör apám rekedtes hangja:

– Egy amerikai író szerint a pokol nem változik, csak az, amit gondolunk róla – mondja, és közben rágyújt. – Akárhogy is nézzük, ez a szexre is igaz.

A negyedik szexuális átokfutásunk után szinte biztos voltam benne, hogy rászoktam a kurvázásra. A prostitúció szenvedélybetegem lettem. Bizonyos értelemben teljesült az álomom. Nem lettem focista, mégis jó lövéseim és jó nőim voltak. Csak lőttem, lőttem és lőttem. Mindegy, hogy kire. Mindegy, hogy hogy. A kurvák szenvedélybetegként az ember eljut a rádöbbenésig: egy kígyóval és egy kis pénzzel mindenre rá lehet venni a nőket.

Az ötödik alkalom csak azért volt érdekes, mert nem izgattam fel a csajsziomat. És én sem mozogtam jól. Ez a fizetett szolgáltatások kapufája volt. Egy olcsó holmi a kínai piacra. Egy lejárt szavatosságú ipari kellék.

Passzivitásával a csaj kiverte nálam a biztosítékot. De nem zavartattam magam. Az alkoholista is iszik néha rossz minőségű italt.

Ha már szenvedélybetegséget kell választanod, ez az, amit egészen biztosan ajánlhatok.

Egy nő kihasználásától nem leszel másnapos, nem fog fájni a fejed, nem leszel tüdőrákos, sőt, ha óvszert használsz, sohasem betegedhetsz meg. Nem lesznek véraláfutások a szemed alatt, és nem leszel rövid időn belül meghülyült drogos sem. Itt a függőségnek nincsenek mellékhatásai. Ha már rá kell szoknod valamire, ez legyen az.

Az én első addikcióm az anyatejhez köthető. Az első fizikai értelemben vett elvonási tüneteimre meg már nem emlékszem. Bár a női mellek még mindig a gyengém.

Két adag Paretin. Egy Xanax. Két Neurol. A reggeli adag.

Bizonyítható tény, hogy az Úr fia anyjának is egy szüzet választott. Ez sokat elárul Isten nőkről alkotott véleményéről.

Egyébként fogalmam sem volt, hogy apámnak honnan volt pénze minden este kurvázásra. Sőt, emlékszem, egyszer elmentünk az Aphrodithébe is, ami egy luxushely, luxuskurvákkal, luxusárrakkal. Azok a nők, öregem! Igazi kígyóbüvölők voltak.

Valami régi amerikai író mondta azt, hogy minden nő kurva, és minden kurvának megvan a maga ára. Ezeknek is megvolt. Az őszám egy vagyont fizetett...

Az igazság apám szerint az, hogy társadalmunk alapja a család, ami tele van alkoholista és perverz férjekkel, depressziós anyákkal és magára hagyott, introvertált gyerekekkel.

Sőt, mindig azt mondta, hogy ha ő lenne Isten, komolyan szerteszéjjel baszná az egészet. Mondjuk egy magányos vasárnapon.

De ez a vasárnap az Aphrodithéről szólt. A menynek országáról. A hely maga volt a Paradicsom.

Egy dél-amerikai író szerint a szívnek több szobája van, mint egy kuplerájnak. Nos, ez a szerző tuti nem járt még az Aphrodithében.

– Tudja az Isten, mi van vele – hallom a falból apám hangját.

– Húzza fel a csiklóját – válaszol egy női hang, talán az anyámé.

Most kiverhetném a balhét.

Apám az Aphrodithé után újabb igazságot fogalmazott meg: szerinte a világ legnagyobb stricije mégiscsak a jóisten.

– Miért is? – kérdeztem vissza elbambulva.

– Mert a történelem összes kurvájáért vállalja a felelősséget – válaszol, majd kacsint és hátba vereget.

Mrs. Jones meg kétségbeesetten néz rám, és én felidegeskedek, és hangeszen azt mondom neki, hogy a legperverzebb vágyaidra vagyok kíváncsi.

Azt ordítom az arcába, hogy az akarok lenni, akire gondol, miközben a lágy esti fényben ujjazza magát...

Kínos fájdalmat érzek a karomban és a mellkasomban, majd a sokadik prostira gondolok, aki meztelenül táncokat lejt a pirosító napsugár alatt. Az Aphrodithé gyönyörű ribancái egymás mellett kígyózva vonaglanak, csak azért, hogy kedvem leljem bennünk. Mindegyikkel lefeküdtem...

A kurvákkal töltött éjszakák hétköznapjaiban a viselkedésem teljesen átlagosnak bizonyult, a nők erkölcsösnek hittek, mert a valós életben nem akartam senkit sem megfarkalni. Minden ösztönömet tökéletesen kiéltem az esték alkalmával. És ez imponált az egyszerű nőknek. Kiegyensúlyozott voltam, átlagos és határozott. Volt egy kedves ismerősöm is, aki mindig mosolygott rám, és valószínűleg többször is elképzelte, ahogy megdugom. Csinos volt, de én mégsem szerettem volna semmit sem tőle. Elszoktam az ilyesmitől, meg amúgy is, kevés teret hagyott volna a felszabadulásra. De rá már nem is emlékszem iga-

zán. Ahogy egy amerikai író fogalmazta meg valahol: kurvákról könnyű írni, de egy rendes nőről nagyon nehéz...

– Csak kívülről tekintesz mindenkire, pedig ugyanolyan vagy te is – mondja nekem egyszer ez a csaj az erkölcsös életemet firtatva. Hangja patetikus volt, és őszinte.

– Azt hiszem, nincs igazad – válaszolok apám hangján. – Én azt játszom meg, hogy azonosulok...

Ennyire emlékszem belőle.

Mondom, régi párbeszédem zajlanak le a fejemben.

Egy újabb nap. Egy újabb kupleráj. Egy újabb Paretin.

– Ígérj meg nekem egy dolgot – mondom egy éjszaka a sokadik kurvámnak teljesen indokolatlanul. A hangom hallatára hosszú lábai mellől természetellenes mozdulatok közepette lefele pillant, és elcsodálkozik.

– Mit? – kérdi hetykén.

– Hogy soha nem fogod akarni, hogy bemutassalak a szüleimnek – válaszolok, ő pedig biccent, hogy minden rendben van, ezután felemeli a gyakori anális szextől maximális szélességűre kúrt ánusztát, és izomból, amilyen gyorsan és tömören csak lehet, a mellkasomra ereszti a benne lévő feszültséget. Ezt hívják szaknyelven barnamacinak. A kurva ezután fogja magát, leszáll rólam, és gyengéden megpuszil. Egy amerikai író szerint a jóságra a pokol kellős közepén bukkan rá az ember. De mi van, ha ez a mennyország? A prosti végigcsokolja az arcomat, majd a fülembe súgja, hogy apámat már amúgy is ismeri...

Na, ő volt Mrs. Jones, az ápolóm, aki most kétségbeesett arcot vág, aki most rángat engem, és aki szerint totál becsavarodtam.

Szarral a mellkasán azonban az ember nem gondol a szerelemre.

Szarral a mellkasán az ember úgy érezheti, hogy átlépett egy határt.

Ennyi kurva után már én is felszabadultam. Felszabadított a gátlástalanság...

– Meguntam az örökös ábrándokat – mondom apámnak egy alkalommal kúrás közben, mintha csak leckét mondanék.

Újra a gyerekkoromban érzem magam.

– Végre az vagy, aki lenni szeretnél – mondja ő, miközben rágyújt, és épp egy nagydarab vörös prostituáltat kefél.

– Végre az vagyok, aki lenni szeretnék – ismétlem meg. És kissé keményebben szorítom magamhoz a szinte fenéig érő hosszú barna hajú nőmet. Ujjaim rátekerednek a nyakára, és egyre tompábban hallok távoli nyögdecseleseit. Kiváltságosnak érzem magam.

Egy adag Xanax. Két darab Paretin. Egy Neurol. A reggeli adag.

Apám egyszer azt mondta egy amerikai íróra hivatkozva, hogy minden élet orgazmussal kezdődik. Én viszont kijavítottam: férfi orgazmussal. Nőé nem kell hozzá. Bizonyára ez is sokat elárul Isten asszonyokról alkotott véleményéről. Ez azonban mit sem változtat a tényen: minden nóból rövid időn belül kurva lesz. Minden férfiből rövid időn belül szájalmas szoknyapecér.

Újra kölyök vagyok.

– Nem igaz, hogy nincs az a pénz, amiért az ember eladná a gyereket – mondja apám csillogó szemmel, már nem tudom, hányadik alkalommal.

– A szerencsések csak az – folytatta –, hogy senki nem tudja kifizetni.

– Jól van? – kérdi egy ismeretlen hang a távolból. Nem, nem tudom, hogy jól vagyok-e.

– Anyádnak egy szót se – hallok apám rekedt hangját.

– Szeretném, ha leápolna – ordítom Mrs. Jonesnak.

Az utolsó időben már telefonon rendeltük a prostikat. Az erkölcsös, templomszerű családunkat végképp nem szennyezte be a kurvák gusztustalan életmódja. Telefonáltunk. A ribanc pedig jött. Igény szerint. Vagy ezer nőt dugtam meg otthon a saját ágyamban. Teljesítve ezzel minden férfi álmát.

– El fogjuk veszíteni – hallok egy hangot, és biztos valaki szüzességére gondolnak.

Legutoljára egy milffel dugtam, aki valahonnan ismerősnek tűnt. Egy dolog viszont kurvára zavart benne, hogy folyamatosan a volt fasziját istenítette. De a korához képest tök jól csinálta...

Miután kielégített, odasúgtam neki, hogy ha valamit, akkor ezt aztán soha nem néztem volna ki belőle. Ő pedig pirospozsgás arccal letörölte szájáról az ondómat, és csak ennyit mondott:

– Az élet szép.

Ezután állítólag megbolondultam, és bezártak.

– Bevette az összeset – mondja egy hang.

Bizony, bizony, az összes kurva bevette.

Hirtelen nyomást érzek a mellkasomban, és valaki magas feszültségű áramot vezet belém, miközben habzó szájjal, hörögve azt kiabálom, hogy csak egy utolsó orgazmust szeretnék.

Még egy rántás, és megpróbálnak lenyomni a számon egy csövet. Olyanok, mint az apám.

Pedig én csak egy utolsó orgazmust szerettem volna. Semmi többet. Én nem akarom. Engem nem kell hogy szeressenek.

Szívszorító fájdalmaim közepette apám teljesen elnémul, és csak érzékenyült arcokat látok, majd szétáradó fényt, ami szembejön velem egy szétkúrt pina alakú alagút végén. Ezután elkezdek pörögni:

Focista akarok lenni. Apám megerőszakol kiskoromban. Többször is kényszerít rá, hogy azt tegyek, amit szeretne. Jolán dumál. Én dumálok. Anyám otthagyt minket, mert nem tud együtt élni a szégyennel. Engem meg rábíz Istenre. A hülye

Jolán, szidta a szüleit, majd meghalt nemi betegségben. Én is szidtam. Én is meg fogok halni. Én is betegségben.

Apámmal végigkurvázom az egész életemet. Ilyen prosti,

olyan prosti, amolyan prosti, sok-sok pina, majd bezárnak.

Apám börtönbe kerül, majd megöli magát. Mrs. Jones. Tableta. Mrs. Jones. Tableta. Részletek, részletek egymás hegyén-hátán.

És egyszer csak marihuánaillatot érzek, és megjelenik egy hosszú hajú, valahonnan ismerős, jóképű fickó sildes sapkában, aki rám kacsint,

majd a hüvelykujját az ég felé emeli, kifújja a füstöt, és a fülemben súgja, hogy basszak rá, nem én vagyok a felelős. Meg valami olyasmit mond, hogy

nyugi, ne aggódjak, ez most fasza lesz. Ezután int nekem, hogy el onnan, és fülsiketítő ordításra ébredek. Felülnézetből látom, ahogy egy megizzadt kopasz

pasas mosolyog rám, és valaki tényleg úgy visít, mintha a fogát húznák. Az izzadt kopasz fazon elmosolyodik, majd a levegőt kifújva, csöndesen, kimerően megszólal.

A szavait, hogy „kislány, Mária”, az újszülött bömbölésétől már szinte alig lehet hallani, és én mindent elfelejtve azon gondolkozom, hogy atyavilág... ■■■

Talán én vagyok az, aki sír...